

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžk/5/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018200182
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018200182.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): EV Rusovce, s.r.o., Račianska 30/A, 831 02 Bratislava, IČO: 47 257 954, zastúpený: Advokátska kancelária Gabriela Hrbáčová, s.r.o., Malý trh 2/A, 811 08 Bratislava, proti žalovanému: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, 814 06 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, 831 06 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti záväzného stanoviska žalovaného č. PUSR-2017/23353-3/97275/ORS z 8. decembra 2017, konajúc o kasačnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/20/2018-78 z 25. októbra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/20/2018-78 z 25. októbra 2018 z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov konania n e m á p r á v o na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) napadnutým uznesením č.k. 1S/20/2018-78 z 25. októbra 2018 postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia záväzného stanoviska žalovaného č. PUSR-2017/23353-3/97275/ORS z 8. decembra 2017. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 170 písm. a/ SSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá.

2. Rozhodnutím PUSR-2017/23353-3/97275/ORS z 8. decembra 2017 žalovaný podľa § 140b ods. 5 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov, zmenil záväzné stanovisko Krajského pamiatkového úradu Bratislava (ďalej aj „KPÚ Bratislava“) č. KPUBA-2017/1055555-2/28543/DIM z 24. apríla 2017 tak, že žalovaný nesúhlasí s projektovou dokumentáciou v stupni projekt na stavebné povolenie: „Izolovaný rodinný dom E“, zodp. projektantka Ing. arch. A. M., 03/2017, ktorý má byť umiestnený na Balkánskej ul. 67 v Bratislave, mestská časť Rusovce,

pozemok parc.č. 918/1, k.ú. I. - X. a nachádzajúcej sa v Pamiatkovej zóne Bratislava - Rusovce, pričom uvedené záväzné stanovisko je podkladom pre konanie stavebného úradu podľa stavebného zákona.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia správneho súdu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci, primárne riešil otázku prípustnosti súdneho preskúmania žalobou napadnutého záväzného stanoviska Pamiatkového úradu Slovenskej republiky, predovšetkým, či tento dokument je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu pri správnej aplikácii právnej úpravy zákona č. 50/1976 Zb. stavebného zákona sledujúc účel a cieľ stavebného zákona v územnom konaní.

4. Z pripojeného administratívneho spisu žalovaného správny súd zistil, že 8. decembra 2017 vydal žalovaný záväzné stanovisko, ktorým zmenil záväzné stanovisko KPÚ Bratislava č. KPUBA-2017/10555-2/28543/DIM z 24. apríla 2017 tak, že s projektovou dokumentáciou v stupni projekt na stavebné povolenie „Izolovaný rodinný dom E“, zodp. proj. Ing. arch. A. M., 03/2017, v Bratislave V, mestská časť Rusovce, Balkánska ul. č. 67, na parc. č. 918/1 v k.ú. I. - X., ktorá je situovaná v pamiatkovej zóne Bratislava - Rusovce, nesúhlasí a zároveň uviedol, že toto záväzné stanovisko je podkladom pre konanie stavebného úradu podľa stavebného zákona.

5. V správnom súdnictve je právo na prístup k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základy správnej žaloby determinované princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 7 SSP). Nie je pritom rozhodujúce, ako je napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie formálne označené, ani to, či pri jeho vydaní procesne postupoval správny orgán podľa zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní (Správny poriadok) alebo podľa iného právneho predpisu. Pri posudzovaní prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy je správny súd povinný posúdiť, či sa žalobou napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie nedotýka základných práv alebo slobôd účastníka konania, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky alebo príslušná medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách. V takých prípadoch totiž vylúčenie súdneho preskúmania rozhodnutia správneho orgánu nemožno uplatniť.

6. Správny súd v zmysle vyššie uvedeného konštatoval, že napadnuté záväzné stanovisko žalovaného nie je administratívnym rozhodnutím - individuálnym správnym aktom, nakoľko je iba podkladom pre konanie príslušného stavebného úradu v stavebnom konaní, a ako také nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu na základe žaloby. Napadnuté stanovisko má len predbežný charakter a jeho zákonnosť sa preskúma až v spojení so stavebným rozhodnutím, ktoré možno po nadobudnutí právoplatnosti (vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov) napadnúť správnou žalobou. Keďže ide o opatrenie, ktoré je len jedným z podkladov pre vydanie stavebného povolenia, jeho účinky sa prejavujú až vydaním tohto rozhodnutia a samo o sebe nemôže nijako zasiahnuť do právnej sféry žalobcu. Správny orgán posúdi takéto záväzné stanovisko jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti ostatných podkladov rozhodnutia a po celkovom posúdení vo veci rozhodne.

7. Podľa názoru správneho súdu záväzné stanovisko nie je rozhodnutím, proti ktorému by bolo možné podať opravný prostriedok, pretože záväzné stanovisko nemá formu a právne účinky rozhodnutia vydaného v správnom konaní. Zároveň ide o opatrenie, ktoré nepodlieha súdnemu prieskumu, nakoľko ide o „rozhodnutie“, ktorým nebolo trvalým spôsobom zasiahnuté do subjektívnych práv žalobcu, t.j. že predmetné rozhodnutie je rozhodnutím dočasnej povahy a nie rozhodnutím konečným. Konečným rozhodnutím bude až rozhodnutie vydané v stavebnom konaní, ktoré následne bude preskúmateľné súdom.

8. V zmysle vyššie uvedeného správny súd tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 10Sžk/6/2016 z 8. novembra 2017, ktorý sa v obdobnom prípade stotožnil s názorom krajského súdu,

že záväzné stanovisko žalovaného je možné preskúmať len v rámci súdneho prieskumu územného resp. stavebného povolenia, nakoľko záväzné stanovisko žalovaného nie je administratívnym rozhodnutím. Zároveň NS SR zdôraznil, že nejde o konečné rozhodnutie správneho orgánu a nakoľko nebolo meritórne rozhodnuté, nemohlo ešte dôjsť ani k založeniu, zmene alebo zrušeniu oprávnení a povinností žalobcu v administratívnom konaní a v dôsledku toho žalobca nie je na týchto právach ani ukrátený.

II.

9. Proti uzneseniu správneho súdu podal sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodov, že správny súd v konaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a podanie bolo nezákonne odmietnuté. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd uznesenie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. V prvom sťažnostnom bode uviedol sťažovateľ, že nesúhlasí so záverom správneho súdu, že napadnuté záväzné stanovisko je iba podkladom pre konanie príslušného stavebného úradu v stavebnom konaní, a ako také nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Sťažovateľ mal naopak za to, že stavebný úrad sa podľa stavebného zákona od záväzného stanoviska odkloniť nemôže, pričom záväzné stanovisko podľa sťažovateľa mu môže spôsobiť škody. Na uplatnenie ust. § 99 písm. b/ SSP neboli podľa sťažovateľa zákonné dôvody a žaloba bola nezákonne odmietnutá.

11. Na podporu argumentácie, že v uvedenej veci sú splnené predpoklady pre konanie v správnom súdnictve, odkázal sťažovateľ na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžp/5/2011 z 21. septembra 2011, podľa ktorého samotné formálne označenie rozhodnutia správneho orgánu nemôže byť samo o sebe jediným a rozhodujúcim dôvodom pre odmietnutie jeho súdneho preskúmania, pretože ústavné súladný výklad § 248 OSP vyžaduje, aby súd zisťoval, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom súčasne nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd. Rovnako poukázal sťažovateľ aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3S/223/2011 z 2. septembra 2014“ napriek tomu, že záväzné stanovisko Krajského pamiatkového úradu v Bratislave, resp. Pamiatkového úradu Slovenskej republiky nie je rozhodnutím podľa § 47 správneho poriadku, je teda svojimi účinkami spôsobilé dotknúť sa základných práv a slobôd žalobkyne, preto ho tunajší súd považuje za spôsobilý predmet prieskumu.“

12. Záverom uviedol sťažovateľ, že má za to, že žalobou napadnuté záväzné stanovisko spĺňa všeobecné aj osobitné podmienky súdneho prieskumu a odmietnutím žaloby správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

III.

13. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaný uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s uznesením správneho súdu a považuje ho za vecne správne. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania.

14. K sťažovateľom uvádzanému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3S/223/2011 uviedol žalovaný, že má za to, že pre konajúci súd záväzné nie je a zároveň ide o už prekonaný právny názor. Zdôraznil, že správny súd správne vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu sp.zn. 10Sžk/6/2016 z 8. novembra 2017, kedy uviedol, že konečným rozhodnutím bude až rozhodnutie vydané v územnom a stavebnom konaní, ktoré bude následne preskúmateľné súdom. Žalovaný mal za to, že nemožno použiť ani sťažovateľom citované uznesenie Najvyššieho súdu nakoľko nejde o obdobnú vec.

15. Záverom uviedol žalovaný, že je toho názoru, že záver o neúčelnosti trov právneho zastúpenia, v prípade ak právnická osoba udelila moc advokátovi, zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním, alebo má aj vlastný právny útvar, je už prekonaný a preto si trov uplatnil.

IV.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný preskúmal uznesenie krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o uznesenie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 2 SSP), vo veci v zmysle § 445 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, preto v súlade s § 461 SSP kasačnú sťažnosť zamietol.

17. Predmetom konania pred kasačným súdom bola kasačná sťažnosť proti uzneseniu správneho súdu č.k. 1S/20/2018-78 z 25. októbra 2018, ktorým postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ SSP odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia záväzného stanoviska žalovaného č. PUSR-2017/23353-3/97275/ORS z 8. decembra 2017.

18. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. V intenciách § 6 ods. 1 SSP súd preskúma aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov.

20. Podľa § 7 písm. e/ SSP, správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

21. Podľa § 30 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z.z. zákon o ochrane pamiatkového fondu, záväzné stanovisko krajského pamiatkového úradu sa vyžaduje ku všetkým rozhodnutiam iných orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými môžu byť dotknuté záujmy chránené týmto zákonom. Orgán štátnej správy a orgán územnej samosprávy, ktorý vedie konanie, v ktorom môžu byť dotknuté záujmy ochrany pamiatkového fondu, môže vo veci samej rozhodnúť až po doručení právoplatného rozhodnutia alebo záväzného stanoviska orgánu štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu.

22. Podľa § 140b ods. 1 Stavebného zákona, záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemožno rozhodnúť vo veci.

23. Podľa § 140b ods. 3 Stavebného zákona, dotknutý orgán je viazaný obsahom svojho predchádzajúceho záväzného stanoviska, ktoré vo veci vydal; to neplatí, ak došlo k zmene ustanovení právneho predpisu, podľa ktorých dotknutý orgán záväzné stanovisko vydal, alebo k podstatnej zmene skutkových okolností, z ktorých dotknutý orgán vychádzal. Ak dotknutý orgán vydá neskoršie záväzné stanovisko, uvedie v ňom, či jeho predchádzajúce záväzné stanovisko sa neskorším záväzným stanoviskom potvrdzuje, dopĺňa, mení alebo nahrádza s uvedením dôvodov podľa zákona.

24. Podľa § 140b ods. 5 Stavebného zákona, pri riešení rozporov medzi dotknutými orgánmi vyplývajúcich zo záväzných stanovísk sa postupuje podľa § 136 <.. Ak námietky účastníkov konania smerujú proti obsahu záväzného stanoviska, stavebný úrad konanie preruší a vyžiada si od dotknutého orgánu stanovisko k námietkam. Ak dotknutý orgán stanovisko nezmení, stavebný úrad si vyžiada potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska od orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie veci stavebným úradom.

25. V predmetnej právnej veci bolo potrebné posúdiť, či vydané záväzné stanovisko žalovaného (negatívne, alebo nesúhlasné) samostatne je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu s poukazom na § 2 ods. 1, 2 a § 6 SSP.

26. Ustanovenie § 98 ods. 1 písm. g/ SSP definuje odmietnutie žaloby v prípade ak je neprípustná. V súlade s dôvodovou správou k zákonu možno neprípustnú žalobu vymedziť ako takú, ktorá smeruje proti:

1/ rozhodnutiu alebo opatreniu či inému právnemu aktu, alebo úkonu orgánu verejnej správy vylúčenému z prieskumu správnym súdom podľa § 7,

2/ rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy, či inému právnemu aktu alebo úkonu, ktoré nebolo vydané v rámci výkonu pôsobnosti tohto orgánu v oblasti verejnej správy, napríklad pôjde o akty občianskoprávnej povahy týkajúce sa majetku, alebo pracovnoprávných vzťahov kolektívneho vyjednávania atď.,

3/ právnemu aktu osoby nemajúcej postavenie orgánu verejnej správy (napríklad rozhodnutiu či inému právnemu aktu orgánov činných v trestnom konaní, alebo právnym úkonom osôb súkromného práva). Dôvody neprípustnosti musia byť zrejme okamžité, nesporne bez ďalšieho resp. nutnosti meritórne vec preskúmať. V opačnom prípade, ak budú predmetné skutočnosti predmetom dokazovania, správny súd si uvedený záver osvojí až na jeho základe, bude namieste podanú žalobu zamietnuť.

27. Ustanovenie § 7 SSP negatívne vymedzuje právomoc správnych súdov, teda ustanovuje, čo správne súdy nepreskúmajú. Tento výpočet však logicky nie je a ani nemôže byť úplný, ale nadväzuje na pozitívne vymedzenie právomoci obsiahnutej v § 2 ods. 1, 2 a § 6 SSP. Inak povedané, ambícia negatívne vymedziť právomoc správnych súdov sa musí prioritne odvíjať od pozitívneho vyjadrenia a byť jej zrkadlovým odrazom. Pôsobenie generálnej klauzuly je obmedzené negatívnou enumeráciou rozhodnutia postupov, ktoré sú zo súdneho preskúmania vylúčené na základe zákona. Toto ustanovenie treba nevyhnutne vykladať v spojitosti s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého ten, kto tvrdí že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánov verejnej správy sa môže obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu nesmie byť vylúčené však preskúmanie rozhodnutí týkajúce sa základných práv a slobôd. Negatívny výpočet v súlade s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR uvedený v § 7 má charakter výnimiek a nesmie byť zásadne rozširovaný.

28. Kasačný súd v súvislosti s vyššie uvedeným dáva do pozornosti, že súdy nepreskúmajú rozhodnutia a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania (§ 7 písm. e/ SSP). S poukazom na § 6 a § 2 ods. 1 a 2 SSP, iba tie rozhodnutia, resp. opatrenia orgánov verejnej správy, ktorých priamym účinkom je legálny zásah do právneho postavenia jednotlivca, prostredníctvom založenia, zmeny alebo zrušenia oprávnenia alebo povinnosti, alebo pripustenia možnosti tohto legálneho zásahu do jeho práv, právom chránených záujmov alebo povinností, podliehajú súdnemu prieskumu podľa správneho súdneho poriadku, ktorý má však charakter subsidiárnej súdnej ochrany v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR pre oblasť rozhodovania v správnom konaní. Napriek tomu, že sťažovateľ poukázal na možnosť spôsobenia škody, nezmiel sa a ani nijako konkrétne v kasačnej sťažnosti neuviedol, aká škoda by mu mala napadnutým záväzným stanoviskom žalovaného vzniknúť.

29. Najvyšší súd mal preukázané, že správny súd odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia opatrenia žalovaného a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie s odôvodnením, že vo veci neboli splnené podmienky za ktorých by bolo možné pristúpiť k prieskumu predmetného opatrenia.

30. Podľa názoru najvyššieho súdu, záväzné stanovisko žalovaného nepodlieha samostatne súdnemu prieskumu, nakoľko ním nebolo trvalým spôsobom zasiahnuté do subjektívnych práv žalobcu, t. j. predmetné je rozhodnutím, resp. opatrením tzv. dočasnej povahy, pričom konečným rozhodnutím bude až rozhodnutie vydané v územnom a stavebnom konaní, ktoré následne bude možné preskúmať súdom. Uvedené záväzné stanovisko z hľadiska konania žiadateľ - žalobca sleduje konečný hospodársky či

spoločenský cieľ, ktorým je konkrétne v posudzovanom prípade stavba rodinného domu „Izolovaný rodinný dom E“.

31. Získanie kladného záväzného stanoviska je iba jednou z viacerých zákonných požiadaviek, ktoré musí žalobca ako účastník konania pre uskutočnenie svojho cieľa uskutočniť. Je tiež potrebné zdôrazniť, že z § 39a ods. 1, 2 Stavebného zákona vyplýva, že pre vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby rodinného domu (a tiež pre rozhodnutie o stavebnom povolení), pre vydanie konečného rozhodnutia nie je potrebné získať len toto jedno jediné záväzné stanovisko, ale celý súbor stanovísk, vyjadrení, atď., ktoré vytvárajú z pohľadu verejného práva spoločné reálne podmienky pre uskutočnenie subjektívneho cieľa (pozri k tomu aj rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR, publikované v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu č. 12/2011 pod č. 2434/2011). Stanoviská a rozhodnutia vo veciach správnych Zbierka stanovísk NS a súdov SR 6/2019 154 42.

32. Tým, že správny súd žalobu žalobcu odmietol, podľa názoru kasačného súdu postupoval v súlade s ústavou a v rámci zákonom zverenej právomoci, ako aj v zmysle správne citovanej judikatúry kasačného súdu. Správny súd preto neporušil práva žalobcu, keď žalobu ako neprípustnú odmietol s poukazom na § 98 ods. 1 písm. g/ SSP.

33. V predmetnej veci najvyšší súd ako súd kasačný zdôrazňuje, že v preskúmvanej veci nejde o konečné rozhodnutie vo veci, nakoľko nebolo vo veci meritórne rozhodnuté, nemožno ešte ani dôjsť k založeniu, zmene alebo zrušeniu oprávnenia, povinnosti žalobcu v administratívnom konaní v zmysle § 2 ods. 2 SSP a v dôsledku tohto žalobca nie je na týchto právach ani ukrátený. To znamená, že samostatne predmetné záväzné stanovisko, nie je možné, podľa názoru kasačného súdu preskúmať.

34. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, kasačný súd dospel k záveru, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti nie sú dôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú s poukazom na § 461 SSP zamietol.

35. O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 170 písm. a/ SSP. Zhodne so závermi správneho súdu má kasačný súd za to, že keďže žalovaný disponuje zamestnancami s právnickým vzdelaním druhého stupňa je neúčelné, aby bol v konaní zastúpený splnomocneným advokátom.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.